

We vieren het leven van de Dorje Dradül

Door Lady Diana Mukpo

19 maart 2017

Het is moeilijk te geloven dat er al 30 jaar verstreken zijn na het Parinirwana van de Vidyadhara. De invloed van zijn leven is enorm groot geweest, hoewel hij maar 47 jaar op deze aarde heeft doorgebracht. De invloed van zijn leven wordt steeds groter, zowel op persoonlijk vlak als voor de samenleving. De dag na zijn dood probeerde ik mijn geest te laten begrijpen dat wij nog op deze aarde rondliepen terwijl hij er niet meer was. Zijn wijsheid heeft nog een diepgaand effect op heel veel niveaus.

Dit 30-jarig jubileum moet gevierd worden. Tijdens de 17 jaar dat hij hier in Noord-Amerika woonde, was er een wervelwind van activiteit om hem heen. Hij was de complete stilte in het midden van die wervelwind. En toch, in deze vreselijke tijd, in deze donkere tijden, is hij nog steeds een stralend licht. Het zal de duur van ons leven overstijgen om alles wat hij ons heeft gegeven te ontvouwen. Vanwege zijn vrijgevigheid, en om de manier waarop hij zijn leven heeft gewijd aan zorgen voor zijn studenten en mensen te leren hoe ze geestelijk gezond en fatsoenlijk kunnen leven, is het onze verantwoordelijkheid om alles wat we van hem geleerd hebben toe te passen en door te geven. Hij placht te zeggen: “De wereld heeft onze hulp nodig” en dat is nu meer dan ooit waar.

Tijdens zijn leven maakte hij diepe indruk op bijna iedereen met wie hij in contact kwam. Aan de ene kant was hij voor iedereen een ander persoon. Ik kan alleen spreken vanuit mijn gezichtspunt als echtgenote. Omdat zijn geest zo weids was, kon hij de geest van anderen ontmoeten en er volledig mee communiceren en hun hart raken. Op de meeste mensen had dat een effect dat ze nog nooit eerder hadden ervaren. Aan de andere kant verlangen degenen die dicht bij hem stonden daar nog steeds naar, maar dat transformeert ook tot grotere gevoeligheid en meer open hart.

De mensen die niet de kans of gelegenheid hebben gehad hem persoonlijk te ontmoeten worden door zijn onderricht nog steeds beïnvloed. Dat was zijn doel en zijn reden om hier te zijn, om invloed te hebben op een veel grotere schaal. Hoewel hij voor iedereen een andere persoon was, omdat zijn geest zo weids was dat hij in staat was de hinnen te ontmoeten, was hij altijd 100% echt. Hij was altijd wie hij was – en ik kan als zijn vrouw zeggen, dat wie hij ook was als publieke persoonlijkheid, hij dat ook was privépersoon. Hij was onwrikbaar echt. Toen we in 1970 in Noord-Amerika aankwamen hadden we geen cent. Hij was zijn land kwijt. Hij was alles kwijt. Maar wat hij meebracht was een enorme visie. Hoe moeilijk het ook was toen we aankwamen, het was voor hem nooit een belemmering. Hij had een enorme visie op wat hij het Westen te bieden had met de Boeddhadharma en de Shambhala-leringen. Hij zei dat hij die inspiratie allereerst bij hem was opgekomen toen hij zag dat de Tibetaanse cultuur uiteenviel en hij dacht: “Ik kan met deze leringen grootse dingen doen en ik kan ze veel grootschaliger verspreiden.”

Als we het 30-jarig jubileum van Parinirwana vieren hebben we ook de mogelijkheid om een deel van zijn bezittingen te zien die door de Archives bewaard zijn gebleven. De manier waarop hij zijn leven leefde en regisseerde op een heel dagelijks niveau, bijvoorbeeld hoe hij zijn uniformen droeg, de verschillende kleren waarin hij les gaf, hoe hij zijn hof inrichtte, zijn persoonlijke bezittingen, dat alles deed hij met een geweldige aandacht voor detail. Hij placht les te geven op een heel ruimtelijke manier, zodat hij een omgeving schiep waarin mensen konden leren. In plaats van persoonlijk mensen te begeleiden bij elk van hun ervaringen, schiep hij verbazingwekkende weidse situaties die er nog steeds zijn, van het Kalapa Hof via de MPE Encampment tot de Dharma Centra, het houdt niet op. Al die plaatsen zijn niet alleen containers voor het onderricht, maar de situaties zelf vormen een leerervaring – dus wie van jullie de kans krijgen om zijn bezittingen te zien kunnen daar echt van leren en zich realiseren dat elk detail zorgvuldig, zorgvuldig, door hem was geregisseerd.

De Tibetaanse gemeenschap dacht eerst dat hij volslagen gek was omdat hij bereid was om aan Westerse studenten de hoogste leringen te onderwijzen. Maar hij bleef altijd volhouden dat hij er volledig van overtuigd was dat Westerse studenten hetzelfde vermogen hadden om de leringen volledig te realiseren en in hun leven waar te maken. Uiteindelijk heeft de Tibetaanse gemeenschap dat ook ingezien. Die kreeg respect voor wat hij deed omdat zijn studenten zich zo geweldig gedroegen.

Dus ik denk dat dit een gelegenheid is om te vieren dat we die kostbare leringen hebben en om dankbaar te zijn dat hij er zijn leven aan wijdde. Ook om stil te staan bij het feit dat we op persoonlijk niveau de verantwoordelijkheid hebben om die leringen te belichamen en te gebruiken voor het welzijn van anderen. Of dat nu is in ons huis, op ons werk of waar we ook rondwandelen op deze aarde, waar wij nog zijn. Dat is de beste manier waarop we hem voor zijn vrijgevigheid kunnen bedanken.

Trungpa Rinpoche was een van de grote figuren die essentieel is geweest voor het overbrengen van de leringen van de Boeddha naar de Westerse wereld en dit is een gelegenheid om dat te vieren en te waarderen.